

ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ - ਨੰਬਰ ਦੇ

ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਨਾਮ

Jeff Pippenger

2023-08-10

ਮੈਂ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮੂਲ ਭਾਵ-ਸੰਕੇਤ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਪਿਛਲੇ ਲੇਖਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਹੋਰ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਹੋਣ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਾਂਗਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਧੀਰਜ ਲਈ ਧੰਨਵਾਦ।

ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਹ ਯਤਨ ਕਰਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਜਾਣ ਸਕੀਏ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਜ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਕਈ ਢੰਗ ਵਰਤੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਬਾਰੇ ਜੋ ਕੁਝ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਣ; ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਢੰਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ "ਨਾਮਾਂ" ਦਾ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪ੍ਰਯੋਗ—ਧਰਮ-ਗ੍ਰੰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲਈ ਵਰਤੇ ਗਏ ਅਨੇਕਾਂ ਨਾਮ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਾਮ ਵੀ। ਉਹ ਬੁਰਾਈ ਅਤੇ ਭਲਾਈ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧੀ ਚੁਣਦਾ ਹੈ।

ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਵਾਚਾਕਾਰੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਲੀਨ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਵਿਸਤਾਰਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਵਾਚਾਕਾਰੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਲੀਨ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵੀ ਭਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਢੰਗਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਸੁਭਾਵ ਦੇ ਸੱਚ ਦੀ ਮਹਿਮਾ-ਵਿੱਧੀ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਜੇ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇ ਨੂੰ ਅਗਲੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਭੂਮਿਕਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੁੰਜੀ ਵਜੋਂ ਸਮਝੀਏ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਐਸੇ ਸੱਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪੂਰੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਬਾਕੀ ਭਾਗ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਸੱਚਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਕੌਣ ਹੈ ਇਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਇਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੱਚ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਉਹ ਅੰਤਿਮ ਪੀੜ੍ਹੀ ਲਈ ਇੱਕ ਪਰਖਣ ਵਾਲਾ ਵਰਤਮਾਨ ਸੱਚ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਪੀੜ੍ਹੀ ਉਹੀ "ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਪੀੜ੍ਹੀ" ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਪਤਰਸ ਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਮਸੀਹ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ, ਜਿਸ ਦੀ ਅਸੀਂ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਅੰਤ ਤੋਂ ਆਰੰਭ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਾਂ ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨਾਲ ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਲਈ ਵਾਅਦਾ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕੀਤਾ, ਇਹ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਤੋਂ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਵੱਲ ਇੱਕ ਵਾਅਦਾਤਮਕ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਬਦਲਾਅ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਬਦਲਾਅ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਸਾਰੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਅਸਤੀਤਵ ਸੰਬੰਧੀ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹਨ ਅਬਰਾਮ, ਇਸਹਾਕ, ਯਾਕੂਬ, ਯੂਸੁਫ਼, ਮੂਸਾ, ਮਸੀਹ, ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ। ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਬਦਲਾਵਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰੇਖਾ ਵੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਰੇਖਾ ਦੇ ਉੱਪਰ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਸੱਤ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਦੋ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਅਧਿਆਇਆਂ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਛੇੜਾਂਗੇ। ਆਦਮ ਅਤੇ ਹਵਾ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਬਦਲਾਅ ਸੀ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਤਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਤਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਨੂਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਜਲ-ਪ੍ਰਲੈ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਜਲ-ਪ੍ਰਲੈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬਦਲਾਅ ਸੀ। ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਉਸ ਜੇਤ ਵਿੱਚ ਯੋਗਦਾਨ ਪਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਨਿਭ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।

ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਅਹਿਦ ਦੇ ਹਫ਼ਤੇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸੇਵਕਾਈ ਆਰੰਭ ਕੀਤੀ, ਤਦ ਉਹ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ ਗਿਆ।

ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈ ਕੇ ਤੁਰੰਤ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਪਰ ਆਇਆ; ਅਤੇ ਵੇਖੋ, ਉਸ ਦੇ ਲਈ ਅਕਾਸ਼ ਖੁੱਲ੍ਹ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਬੂਤਰ ਵਾਂਗ ਉਤਰਦਿਆਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਠਹਿਰਦਿਆਂ ਵੇਖਿਆ। ਅਤੇ ਵੇਖੋ, ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਇਹ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ, “ਇਹ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਅਤਿ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਾਂ।” ਮੱਤੀ 3:16, 17।

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਪਾਣੀ ਵਿੱਚੋਂ ਉੱਪਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਹਫ਼ਤੇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੋਈ, ਤਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਬਦ ਇਹ ਸਨ ਕਿ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ। ਜੇ ਅਸੀਂ “ਪਹਿਲੇ ਉਲੇਖ ਦੇ ਨਿਯਮ” ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਉਹ ਤੱਥ ਬਹੁਤ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਤਾਂ ਇੰਨਾ ਨਹੀਂ।

ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਬੇਰੂਪ ਅਤੇ ਸੁੰਨੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਅਥਾਹ ਜਲਰਾਸ਼ੀ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਅੰਧਕਾਰ ਸੀ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ ਜਲਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਮੰਡਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਤਪੱਤੀ 1:1, 2.

ਜਿਵੇਂ ਉਤਪੱਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਅਭਿਸ਼ੇਕ ਦੀ ਰਸਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਵ ਦੇ ਤਿੰਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਇਹ ਸੱਚਾਈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ, ਦਾਊਦ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ, ਅਗਲੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਲਿਖਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁੜ ਮੁੜ ਉਤੇਜਿਤ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਵੇਲੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਤੋਂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਬਣ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ, ਤਦ ਉਹ “ਮਸੀਹ” ਬਣਿਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਰਥ “ਅਭਿਸ਼ੇਕਤ” ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਬਰਾਨੀ ਵਿੱਚ “ਮਸੀਹਾ” ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ, ਇਬਰਾਨੀ ਲੋਕ ਇੱਕ ਮਸੀਹਾ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਦਾਊਦ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਧਰਤੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨ ਲਈ “ਅਭਿਸ਼ੇਕਤ” ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਉਤਰਦਾ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਬੋਲਦਿਆਂ ਸੁਣਿਆ।

ਇਹ ਇਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਗੰਭੀਰ ਅਭਿਸ਼ੇਕ ਸਮਾਰੋਹ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਬਾਰੇ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ, “ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ।” ਯਹੂਦੀਆਂ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਚਿੰਤਾਜਨਕ ਗੱਲ ਇਹ ਕੇਵਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਨੇ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ — ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਸੀ। ਯਹੂਦੀ ਉਸ ਗੱਲ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿੰਦਾਯੋਗ ਦਾਵੇਦਾਰੀ ਸਮਝਦੇ ਸਨ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ! ਯਹੂਦੀਆਂ ਲਈ ਜੇ ਦਵਿਧਾ ਸੀ, ਉਹੀ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੀ ਵੀ ਦਵਿਧਾ ਸੀ—ਕਿਉਂਕਿ ਅਬਰਾਹਾਮ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਪਿਤਾ ਸੀ, ਵਾਅਦੇ ਦਾ ਪਿਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵੀ ਸੀ ਜੋ ਵਾਅਦੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਟਿਕੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਅਨਿਵਾਰ ਸੀ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾਤਮਕ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਬਾਰੇ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਮੂਲਕ ਉਦਾਹਰਣ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਪਰਖ ਹੋਵੇ। ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੀ ਪਰਖ, ਜੋ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰੇਗੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਸਲ ਸੀ ਜਾਂ ਕੇਵਲ ਧਾਰਨਾ, ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇਗਾ—even if it appeared to contradict God's previous word. ਅਬਰਾਹਾਮ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਬਲੀ ਕਤਲ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੀਤਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਲੇਖਕ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀ ਆਪਣੇ ਆਰੰਭਕ ਵਾਅਦਾਤਮਕ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੂਜਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਪਰਖ ਨਾਲ ਪਰਖ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ।

ਹੇ ਇਸਰਾਏਲ, ਸੁਣੋ: ਸਾਡਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਯਹੋਵਾਹ ਇਕੋ ਹੀ ਯਹੋਵਾਹ ਹੈ। ਵਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 6:4।

ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਮੂਸਾ ਨੇ ਪਿਛਲੀ ਆਇਤ ਦਰਜ ਕੀਤੀ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੂਸਾ ਨੂੰ ਕਹਿ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਉਹ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਉਹ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਉਹ ਯਹੋਵਾਹ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਉਸੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਵ ਦੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਿਸਤਾਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਪ੍ਰਾਚੀਨ

ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਕੜਾਈ ਨਾਲ ਜਤਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਅਤੇ ਯੁਗ ਦੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਸੋਚਣਾ ਸੀ?

ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਵਿਜੈਮਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੇ ਚਰਮ ਬਿੰਦੂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ, ਤਾਂ ਯਹੂਦੀ ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਹੱਕੇ-ਬੱਕੇ ਰਹਿ ਗਏ ਕਿ ਯਿਸੂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਤਿਕਾਰ-ਗਾਇਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਜੇ ਭੀੜਾਂ ਅੱਗੇ ਅੱਗੇ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਜੇ ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਉਹ ਪੁਕਾਰ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਸਨ, “ਦਾਉਦ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ਨਾ; ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ; ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਸ਼ਨਾ।” ਮੱਤੀ 21:9.

ਉਸ ਗੀਤ ਦੀ ਉਹ ਪੰਕਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਫਰੀਸੀਆਂ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਦਾਉਦ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਵੀ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦਾਉਦ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ, ਵਿਜਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਸਲੀਬ ਦੇ ਮੌਕੇ ਉੱਤੇ ਵੀ, ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਯਿਸੂ ਦੇ ਨਾਮ ਬਾਰੇ ਉਠੇ ਉਤੇਜਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ।

ਤਦ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਮੁੱਖ ਯਾਜਕਾਂ ਨੇ ਪਿਲਾਤੁਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, “ਇਹ ਨਾ ਲਿਖੋ, ‘ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ’; ਪਰ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ‘ਮੈਂ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਹਾਂ।’” ਯੂਹੰਨਾ 19:21.

ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ਤੇ, ਪਿਲਾਤੁਸ ਲਈ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਬਦਲ ਕੇ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਮੂਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਠੀਕ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਕਿ, “ਮੈਂ ਹਾਂ, ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ,” ਕਿਉਂਕਿ “ਮੈਂ ਹਾਂ” ਉਹ ਨਾਮ ਸੀ ਜੋ ਯਿਸੂ ਨੇ ਵਾਰੰਵਾਰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ ਤੇ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ, ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਲੀਬ ਦੀ ਕਥਾ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਦੇਸ਼ਪੁਰਨ ਤਰਕ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਉਹ ਗੱਲ ਹੈ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ, ਕੀ ਉਹ ਕਰਨਗੇ? ਯਿਸੂ “ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ” ਸੀ, ਪਰ ਉਹ “ਮੈਂ ਹਾਂ” ਵੀ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ “ਮੈਂ ਹਾਂ, ਯਹੂਦੀਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ” ਇਹ ਕਥਨ ਇੱਕ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਮੁੱਖ ਬਿੰਦੂ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮੱਧ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ, ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਦਾ ਇਕ ਬਿੰਦੂ ਬਣਿਆ ਰਿਹਾ। ਵਾਅਦਾਤਮਕ ਨਾਮਾਂ ਦੀ ਰੇਖਾ ਬਾਰੇ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਸਮਝਣਯੋਗ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਥੇ ਮੈਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਅੰਤਕਾਲ ਵਿੱਚ ਯਹੂਦੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਕ ਹਿਲਾਉ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਸੀ। ਦਾਉਦ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਉਸ ਕੋਲ ਮਸੀਹਾ ਹੋਣ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸਨ; ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, (ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੀ ਸੀ) ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਕੌਮ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਕਸੌਟੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਦਕਿ ਮੁਸਾ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਾਅਦਾਤਮਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਇੰਨੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਕੋ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ?

ਤਥਾਪਿ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਤੁਰਨ ਦਾ ਇਹੀ ਉਦੇਸ਼ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਪ ਕਰਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਣ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਪਸ਼ਟ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸਿਖਾਇਆ ਕਿ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ—ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਇਤਿਹਾਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਇਸ ਗੱਲ ਬਾਰੇ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਸੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੌਣ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕੀ ਹੈ।

ਫਿਰਐਨ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਯਹੋਵਾਹ ਕੌਣ ਹੈ, ਜੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਮੰਨ ਕੇ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਜਾਣ ਦੇਵਾਂ? ਮੈਂ ਯਹੋਵਾਹ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਕੁਚ 5:2.

ਫਿਰਐਨ ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਾਸਤਿਕ ਧਿੱਠਾਈ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨੂੰ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ, ਸਗੋਂ ਅਬਰਾਹਾਮ ਦੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੰਬੰਧੀ ਮਿਸਰੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਵਾਰੰਵਾਰ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮਿਸਰ

ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਅਦਭੁੱਤ ਕਰਤੱਬ ਇਸ ਲਈ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਜਾਣ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਅੰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਤਿਰੂਪ ਹੈ।

ਦੇਹਾਂ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੌਣ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਕੀ ਹੈ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਮਝ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਾਮਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ; ਪਰ ਸਾਡੀ ਵਿਚਾਰਣਾ ਲਈ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਵਜੋਂ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੇ ਮਸੀਹਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਠੋਕਰ ਖਾਣ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਅਦਾਈ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਇਹ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਦੁਵਿਧਾ!

ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦਾਉਦ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਦਾਉਦ ਆਪ ਭਜਨਾਂ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ਮੇਰੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਬੈਠ, ਜਦ ਤੱਕ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠਾਂ ਦੀ ਪੈੜੀ ਨਾ ਬਣਾ ਦਿਆਂ। ਇਸ ਲਈ ਦਾਉਦ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਆਖਦਾ ਹੈ; ਫਿਰ ਉਹ ਉਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਕਿਵੇਂ ਹੋਇਆ? ਲੂਕਾ 20:40-44.

ਇਹ ਯਹੂਦੀਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਉੱਤਰਾਂ ਦਾ ਆਖਰੀ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਗੱਲਬਾਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, “ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਪਈ।” ਉਹ ਹੁਣੇ ਹੀ ਆਪਣੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਉਸ ਖੇਦੇ ਹੋਏ ਘਰ ਲਈ ਆਖਰੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ (ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਕਥਾ-ਵਰਨਨ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਇੱਕ ਖੋਇਆ ਹੋਇਆ ਘਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ), ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ “ਦਾਉਦ ਦਾ ਪੁੱਤਰ” ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮਸੀਹਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਉਠਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੂਰੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਾਮ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਸੁਭਾਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੁਸਮਾਚਾਰਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਅਨੁਛੇਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਉਲੇਖ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮੇ ਵੇਲੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਖੇਦੇ ਹੋਏ ਘਰ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਆਖਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਵਿੱਚ—ਵਿਜੈ-ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ—ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਦ ਫਰੀਸੀ ਉਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਹੁਣ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗਾ: “ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹੋ? ਉਹ ਕਿਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ?” ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇਸ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹਾ ਬਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਪਰਖ ਹੋਵੇ,—ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਮਨੁੱਖ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਜਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ। ਕਈ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਨੇ ਇਕਸੁਰ ਹੋ ਕੇ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ, “ਦਾਉਦ ਦਾ ਪੁੱਤਰ।” ਇਹ ਉਹ ਉਪਾਧੀ ਸੀ ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੇ ਮਸੀਹਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਅਚਰਜ-ਕਰਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਦਿਵਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਰੋਗੀਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਜਿਉਂਦਾ ਕੀਤਾ, ਤਦ ਲੋਕ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਦੇ ਸਨ, “ਕੀ ਇਹ ਦਾਉਦ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਨਹੀਂ?” ਸੀਰੇਫੋਨੀਕੀ ਇਸਤਰੀ, ਅੰਨਾ ਬਰਤਿਮਾਈ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਉਸ ਕੋਲ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਪੁਕਾਰ ਕੀਤੀ ਸੀ, “ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਹੇ ਦਾਉਦ ਦੇ ਪੁੱਤਰ, ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਦਇਆ ਕਰ।” ਮੱਤੀ 15:22. ਜਦੋਂ ਉਹ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਦ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਨਾਅਰੇ ਨਾਲ ਉਸ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, “ਦਾਉਦ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਹੇਸੰਨਾ: ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।” ਮੱਤੀ 21:9. ਅਤੇ ਉਸੇ ਦਿਨ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਅਨੰਦਮਈ ਸਤਿਕਾਰ-ਘੋਸ਼ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਸੀ। ਪਰ ਬਹੁਤੇ ਜਿਹੜੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਦਾਉਦ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਉਸ ਦੀ ਦਿਵਤਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਕਿ ਦਾਉਦ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਵੀ ਸੀ।

“ਇਸ ਕਥਨ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦਾਵਿਦ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਸੀ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਤਾਂ ਫਿਰ ਦਾਵਿਦ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ [ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਆਤਮਾ] ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਕਿਵੇਂ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਬੈਠ, ਜਦ ਤੱਕ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠਾਂ ਦੀ ਪੀੜੀ ਨਾ ਬਣਾ ਦਿਆਂ? ਜੇ ਦਾਵਿਦ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਕਿਵੇਂ ਹੈ? ਅਤੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੀ ਬਚਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਨਾ ਦੇ ਸਕਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਸਾਹਸ ਨਾ ਕੀਤਾ।” The Desire of Ages, 609.

ਮਸੀਹ ਵਜੋਂ ਉਸ ਦਾ ਅਭਿਸ਼ੇਕ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਉਹ ਆਇਆ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਆਖਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਉਸ ਦੀ ਦਿਵਤਾ, ਉਸ ਦੇ ਨਾਮਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਅਰਥ, ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਪਹਿਲੀ ਉਲਲੇਖ ਦੀ ਵਿਧੀ ਬਾਰੇ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਯਹੂਦੀਆਂ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਿੱਧੇ ਕਾਰਜ ਦਾ ਅੰਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਤਮਿਕ ਦਾਉਦ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਦਾਉਦ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਯੋਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਦਾਉਦ ਇਸ ਗੱਲ ਬਾਰੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਿਉਂ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਜਦ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸਿੰਘਾਸਨ ਉੱਤੇ ਬੈਠੇ? ਕਿਉਂਕਿ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾ ਦਾਉਦ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਤਮਿਕ ਰਾਜਾ ਦਾਉਦ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਗੁੰਮਰਾਹ ਘਰਾਣੇ ਲਈ ਯਿਸੂ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਠੀਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਹੀ ਢੰਗ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਉਲਲੇਖ ਦੀ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਜੇ ਕੀਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਉਸ ਦਾ ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਘਰਾਣੇ ਲਈ ਆਖਰੀ ਬਿਆਨ ਸਮਝਣ ਲਈ “ਪਹਿਲੇ ਉਲੇਖ ਦੇ ਨਿਯਮ” ਦੀ ਸਮਝ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਘਰਾਣੇ ਅੱਗੇ ਸੱਚਾਈ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਦਾਉਦ ਅਤੇ ਦਾਉਦ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਉਪਯੋਗ ਕੀਤਾ। ਆਖਿਰਕਾਰ ਉਹ ਦਾਉਦ ਦਾ ਹੀ ਘਰਾਣਾ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਯਿਸੂ ਨੇ ਪਿਤਾ (ਦਾਉਦ) ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ (ਦਾਉਦ ਦੇ ਪੁੱਤਰ) ਵੱਲ ਫੇਰਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਪੁੱਤਰ (ਦਾਉਦ ਦਾ) ਨੂੰ ਵੀ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ (ਦਾਉਦ) ਵੱਲ ਫੇਰਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਵੱਲ ਫੇਰਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਏਲੀਆਹ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ “ਅਖੀਰਲੇ ਦਿਨਾਂ” ਵਿੱਚ ਕਰਨ ਲਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਲਈ ਉਸ ਦਾ ਆਖਰੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਏਲੀਆਹ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲੇ ਉਲੇਖ ਦੇ ਨਿਯਮ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਪਹਿਲੇ ਉਲੇਖ ਦਾ ਨਿਯਮ ਵੀ, ਉਸੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਆਧਾਰ ਉੱਤੇ, ਯਿਸੂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਏਲੀਆਹ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਜੋਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਉਲੇਖ ਦਾ ਨਿਯਮ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਏਲੀਆਹ-ਸੰਦੇਸ਼ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਘਰਾਣੇ ਲਈ ਆਖਰੀ ਚੇਤਾਵਨੀ-ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਆਖਰੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਵੀ ਏਲੀਆਹ ਦਾ ਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੁੰਦਾ। ਅਤੇ ਐਸਾ ਹੀ ਹੋਇਆ...

ਇਹ ਸਭ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਹੁਣ ਇਸ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਿੰਦੂ ਨਿਕਾਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਉਲੇਖ ਦੇ ਨਿਯਮ—ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ—ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੌਣ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਹੈ, ਇਸ ਦੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਇੱਕ ਵਿਵਾਦ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉੱਠੇ ਉਸੇ ਹੀ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਧਾਰਿਆ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਮਸੀਹ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਖੇਢੇ ਹੋਏ ਘਰਾਣੇ ਨੂੰ ਸਿਖਾਵੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੌਣ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਹੈ। ਅੰਤ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧ ਉੱਠਿਆ ਜੋ ਇੱਕ ਮੂਲ ਸੱਚਾਈ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ, ਜੋ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਆਧੁਨਿਕ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਆਪਣੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਲੱਛਣ ਧਾਰਣ ਕਰੇਗਾ।

ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ, ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਿਲਰਾਈਟ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋ ਮਸੀਹੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਣੇ ਹੋਏ ਸਨ: ਮੈਥੋਡਿਸਟ ਅਤੇ ਕਰਿਸਚਨ ਕਨੈਕਸ਼ਨ। ਮੈਥੋਡਿਜ਼ਮ ਦੇ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸਹੀ ਮਸੀਹੀ ਜੀਵਨ-ਸ਼ੈਲੀ ਜੀਉਣ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ “ਵਿਧੀ” ਸੀ। ਕਰਿਸਚਨ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਦਾ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੈਥੋਲਿਕ ਤ੍ਰਿਏਕਤਾ-ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਜੋਂ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੇਰੀ ਖੋਜ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ, ਲਗਭਗ ਮਿੱਲਰਾਈਟਾਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ਨੇਤ੍ਰਿਤਵ ਕਰਿਸਚਨ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਉਸ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਸੀ। ਸੇਵੰਥ-ਡੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਗੀਫਾਰਮ ਮੂਵਮੈਂਟ (SDARM) ਦੀਆਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਅਜੇ ਵੀ “ਐਂਟੀ-ਟ੍ਰਿਨਿਟੇਰੀਅਨਿਜ਼ਮ” ਬਾਰੇ ਮੂਲ ਮਿੱਲਰਾਈਟ ਸਮਝ ਨੂੰ ਮੰਨਦੀਆਂ ਅਤੇ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਲੋਕ ਅਗਵਾਨਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਦੋਵਿਧਾ (ਅਤੇ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਸਰੋਤ) ਇਹ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਰਹੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਨੇਕਾਂ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੈਰਿਆਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਕਿਵੇਂ ਦੇਣ, ਜਿੱਥੇ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਸਿਧਾਂਤਕ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਮੰਨਦੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ?

“ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਭਾਵਨਾਵਾਂ, ਜੋ ਉੱਚ-ਪੱਧਰੀ ਵਿਗਿਆਨਕ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ। ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਜਿਹੀਆਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ: ‘ਪਿਤਾ ਅਦਿਸ਼ਟ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਰਗਾ ਹੈ: ਪੁੱਤਰ ਮੂਰਤ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਰਗਾ

ਹੈ; ਆਤਮਾ ਉਹ ਰੌਸ਼ਨੀ ਹੈ ਜੋ ਚਹੁੰਓਰ ਫੈਲਾਈ ਗਈ ਹੈ।' ਪਿਤਾ ਓਸ ਵਾਂਗ ਹੈ, ਅਦਿਸ਼ਟ ਭਾਫ਼; ਪੁੱਤਰ ਸੋਹਣੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਓਸ ਵਰਗਾ ਹੈ; ਆਤਮਾ ਉਹ ਓਸ ਵਰਗਾ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵਨ ਦੇ ਆਸਣ ਉੱਤੇ ਢਲਕ ਪਈ ਹੈ।' ਇਕ ਹੋਰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ: 'ਪਿਤਾ ਅਦਿਸ਼ਟ ਭਾਫ਼ ਵਰਗਾ ਹੈ; ਪੁੱਤਰ ਸੀਮੇ-ਰੰਗੇ ਬੱਦਲ ਵਰਗਾ ਹੈ; ਆਤਮਾ ਉਹ ਵਰਖਾ ਹੈ ਜੋ ਡਿੱਗ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤਾਜ਼ਗੀ ਬਖਸ਼ਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਕਾਰਜ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ।'"

"ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਵਾਦੀ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤਾਵਾਂ ਕੇਵਲ ਨਿਰਰਥਕਤਾ ਹੀ ਹਨ। ਇਹ ਅਪੂਰਨ ਅਤੇ ਅਸੱਤ ਹਨ। ਇਹ ਉਸ ਮਹਿਮਾ ਨੂੰ ਕਮਜ਼ੋਰ ਕਰਦੀਆਂ ਅਤੇ ਘਟਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਰਤੀਵਾਸੀ ਸਦਿਸ਼ਟਾ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਉਹਨਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਨੇ ਬਣਾਈਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਕੇਵਲ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਹਨ, ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਕਾਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸ਼ਾਪ ਹੇਠ ਦੁੱਖ ਭੋਗ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਪਿਤਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਿਤਾ ਦੇਹ-ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾ ਦੀ ਸਾਰੀ ਪੂਰਨਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਰਣਹਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਲਈ ਅਦਿਸ਼ਟ ਹੈ।"

"ਪੁੱਤਰ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾ ਦੀ ਸਾਰੀ ਭਰਪੂਰਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਉਸ ਨੂੰ 'ਉਸ ਦੇ ਸਰੂਪ ਦਾ ਖਰਾ ਪ੍ਰਤਿਰੂਪ' ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। 'ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਨਾਲ ਐਸਾ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਇਕਲੌਤਾ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਹਰ ਉਹ ਜੋ ਉਸ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਨਾਸ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਅਨੰਤ ਜੀਵਨ ਪਾਏ।' ਇੱਥੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਵਿਅਕਤਿਤਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ।"

"ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਦਾਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਨੇ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਆਪਣੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਚੜ੍ਹ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਭੇਜੇਗਾ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾ ਦੀ ਪੂਰਨਤਾ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਉੱਤੇ ਦਿਵਿਆ ਕਿਰਪਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਉਪਾਰਕ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰਦੇ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਵਰਗੀ ਤ੍ਰਿਅਕੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਜੀਵੰਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ; ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਮਹਾਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ—ਪਿਤਾ, ਪੁੱਤਰ, ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ—ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜੋ ਜੀਵੰਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਾਹੀਂ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰਦੇ ਹਨ, ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਪ੍ਰਜਾਜਨਾਂ ਨਾਲ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਨਵਾਂ ਜੀਵਨ ਜੀਉਣ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਹਿਕਾਰ ਕਰਨਗੀਆਂ।" *Special Testimonies, Series B, number 7, 62, 63.*

ਇਹ ਅੰਸ਼ "ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਧਾਰਣਾਵਾਂ" ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਿਤਾ, ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ "ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ" ਨਾਲ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, "ਪਿਤਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।" ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋ ਬਿੰਦੂਆਂ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ, ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਵਰਗਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾ ਦੇ ਇੱਕ ਝੂਠੇ ਵਰਣਨ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਐਸਾ ਕਰੋ, ਤਿੰਨ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾ ਦਾ ਇੱਕ ਝੂਠਾ ਵਰਣਨ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਟਿੱਪਣੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾ ਦੀ ਇਹ ਝੂਠੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਗਲਤ ਹੈ।

ਇਹ ਵੀ ਧਿਆਨ ਕਰੋ ਕਿ ਉਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਪਿਤਾ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤੀਆਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ। ਉਸੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵਰਤ ਰਹੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ, ਮਾਵਾਂ, ਪਿਤੇ, ਮਾਸੀਆਂ ਅਤੇ ਤਾਇਆ-ਚਾਚਿਆਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰ-ਧੀਆਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵੀਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸੁਰਗ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਵਿਆਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਦੂਤਾਂ ਵਰਗੇ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਉੱਥੇ ਨਰ ਅਤੇ ਮਾਦਾ ਦੂਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਉਹ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਆਪਸੀ ਸੰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਦੇ ਹਨ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਰੂਪਤਾ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਬਾਰੇ ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਲਈ ਵਰਤੇ ਹਨ, ਪਰ "ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ" ਵੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਸਰੂਪ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਹੈ, ਅਪੂਰਨ ਹਨ।

ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ, "ਸਵਰਗੀ ਤ੍ਰਿਓ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਜੀਵੰਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹਨ" ... "ਪਿਤਾ, ਪੁੱਤਰ, ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ।" ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਧਰਤੀਲੇ ਆਤਮਵਾਦੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਜੋੜਨਾ ਇਕ ਘਿਣਾਉਣੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਪਰ "ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਮਹਾਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ" ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾ ਦੀ ਬਾਈਬਲਕ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਘਿਣਾਉਣੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਤਿੰਨ ਮਹਾਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ “ਨਾਮ” ਪਿਤਾ, ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਹਰ ਬਾਈਬਲੀ ਸੱਚਾਈ ਵਾਂਗ, ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ ਇਕੱਠਾ ਕਰਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਹਰ ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨ-ਏ-ਰਾਹ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੀਆਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਜੋੜਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਪਲਮੋਨੀ ਦਾ ਨਾਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (ਹੋਰ ਨਾਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵੀ, ਪਰ ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ ਹੈ)। ਯੂਹੰਨਾ ਉਸ ਨੂੰ ਅਲਫ਼ਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੂਸਾ ਉਸ ਨੂੰ ਯਹੋਵਾਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਪਿਤਾ, ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਹੈ।

“ਸ਼ੈਤਾਨ ਹੈ... ਲਗਾਤਾਰ ਝੂਠੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਧੱਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ—ਤਾਂ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਭਟਕਾ ਦੇਵੇ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਆਖ਼ਰੀ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ੀ ਇਹ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਨਿਸਫਲ ਕਰ ਦੇਵੇ। ‘ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਉੱਥੇ ਲੋਕ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ’ (Proverbs 29:18)। ਸ਼ੈਤਾਨ ਚਤੁਰਾਈ ਨਾਲ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਢੰਗਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਾਧਨਾਂ ਰਾਹੀਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸੱਚੇ ਸਾਕਸ਼ੀ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਡਿਗਾਉਣ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ।”

“ਸਾਖੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਕ ਐਸੀ ਘਿੂਣਾ ਭੜਕਾਈ ਜਾਵੇਗੀ ਜੋ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀਆਂ ਕਰਤੂਤਾਂ ਇਹ ਹੋਣਗੀਆਂ ਕਿ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਡੋਲ੍ਹਾ ਦੇਵੇ, ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ: ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਦੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ, ਤਾੜਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਲਾਹਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਆਪਣੀਆਂ ਛਲਨਾਵਾਂ ਲਿਆਉਣ ਅਤੇ ਆਤਮਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭ੍ਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇੰਨਾ ਮੁੱਥਰਾ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਦਾ।” Selected Messages, book 1, 48.

ਇਸ ਅੰਸ਼ ਤੋਂ ਇੱਕ ਸੰਖੇਪ ਸਹਾਇਕ ਬਿੰਦੂ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਤਮੁਸ ਵਿੱਚ ਨਿਰਬਾਸਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੀਸਰੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਲਈ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨਾ-ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਹਨ—ਉਹ ਜੋ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹਨ। ਯੂਹੰਨਾ ਇੱਕ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਾ ਕੇਵਲ ਬਾਈਬਲ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਆਗਿਆਕਾਰਿਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸੰਸਾਰ ਵੱਲੋਂ ਸਤਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਆਗਿਆਕਾਰਿਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵੀ ਸਤਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜੋ ਸਤਾਉਣਾ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਬਾਹਰੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਅੰਦਰੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ, ਮਿਸਰ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਸੌ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਉਹ ਹੁਣ ਸਬਤ ਨਹੀਂ ਮਨਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਜਾਂ ਸੁਭਾਉ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਰੇ ਉਹਨਾਂ ਭ੍ਰਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੰਧਵਾਈ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਪੱਕੇ ਕਰ ਲਏ ਸਨ। ਦਸ ਕਲੇਸ਼; ਲਾਲ ਸਮੁੰਦਰ ਰਾਹੀਂ ਛੁਟਕਾਰਾ; ਆਕਾਸ਼ੀ ਮੰਨਾ; ਮੰਡਪ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਾਜ-ਸਜਾਵਟਾਂ; ਪਵਿੱਤਰ ਰਸਮਾਂ; ਬਾਹਰੀ ਅੰਗਨ, ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਅਤਿ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ; ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ; ਉਹ ਚੱਟਾਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ-ਪਿੱਛੇ ਚੱਲਦੀ ਸੀ; ਉਹ ਜਲ ਜੋ ਉਸ ਚੱਟਾਨ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਚੱਲਦੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਡੰਡੇ ਉੱਤੇ ਲਟਕਾਇਆ ਗਿਆ ਸੱਪ ਵੀ—ਇਹ ਸਭ ਇਸ ਲਈ ਨਿਯਤ ਸਨ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਚੁਣੀ ਹੋਈ ਪੂਜਾ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਵਧਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਇਕ ਕ੍ਰਮਵੱਧ ਸਿੱਖਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਕ੍ਰਮਵੱਧ ਸਿੱਖਿਆ ਤਦ ਤਕ ਜਾਰੀ ਰਹੀ ਜਦ ਤਕ ਕਿ ਸ਼ਾਸਤਰੀਆਂ ਨੇ “ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਕੀਤੀ,” ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਬਿਲਕੁਲ ਆਖਰੀ ਵਿਸ਼ੇ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਚਰਚਾ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਦਾਉਦ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹ ਕੌਣ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਹੈ।

ਆਧੁਨਿਕ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ, ਆਤਮਿਕ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚ 1260 ਸਾਲ ਬਿਤਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੋ ਲੋਕ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਵਾਅਦਾਕਾਰ ਲੋਕ ਹੋਣੇ ਸਨ, ਉਹ ਹੁਣ ਸੱਬਤ ਨਹੀਂ ਮਨਾਂਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਜਾਂ ਸੁਭਾਉ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਰੇ ਉਹਨਾਂ ਭ੍ਰਮਾਂ ਨੂੰ ਫੜੀ ਬੈਠੇ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੰਧਵਾਈ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਰਚਾ ਲਏ ਸਨ। ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ, ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਮਾਰਗ-ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ, ਧਰਮ-ਤਿਆਗਾਂ, ਸਮਝੌਤਿਆਂ ਅਤੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸੰਘਰਸ਼ਾਂ ਸਮੇਤ, 1880 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਮੇੜ ‘ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਜਦੋਂ The Desire of Ages ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਈ। ਉਸ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਸਫ਼ਾ 671 ‘ਤੇ ਅੰਕਿਤ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾਵਾਦ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਸਮਝ ਹੈ ਜੋ ਅਠਾਰਹਵੀਂ ਸਦੀ ਤੋਂ ਆਈ ਸਮਝ ਨਾਲੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਅੱਗੇ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ।

ਪੁਰਾਤਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਵਾਦ ਉੱਠਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾਈ ਦੀ ਸੀਮਿਤ ਸਮਝ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਸਮਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਰੰਭਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਸਮਝ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਦੀ ਸਾਕਸ਼ੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਚਾਹੇ ਪਿਤਾ ਹੋਵੇ, ਪੁੱਤਰ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ, ਉਹ ਸਭ “ਦੇਹਿਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾਈ ਦੀ ਸਾਰੀ ਭਰਪੂਰੀ” ਹਨ (ਕੁਲੁੱਸੀਆਂ 2:9)। ਬਾਈਬਲੀ ਸਾਕਸ਼ੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, “ਹੇ ਇਸਰਾਏਲ, ਸੁਣ: ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਡਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇੱਕ ਹੀ ਯਹੋਵਾਹ ਹੈ” (ਬਿਵਸਥਾ ਸਾਰ 6:4)।

ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾ ਬਾਰੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਾਰਣਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੀ ਸਹੀ ਹੈ। ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਜਦ ਤੱਕ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੇਗਾ। ਯਹੂਦੀਆਂ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਇਹੀ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਬਦਲਦਾ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਨੰਤਕਾਲ ਭਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੁਭਾਵ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਵਧਦੇ ਰਹਾਂਗੇ, ਪਰ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਲੜੀ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਉਸ ਸਿੱਖਿਆ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਹੁਣ ਸਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਸਿੱਖਿਆਤਮਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਇਸ ਵਿਚਾਰ-ਵਿਮਰਸ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਅੰਤ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ।

“ਮਸੀਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਅਸਤਿਤਵ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਆਪੇ-ਅਸਤਿਤਵ ਵਾਲਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ... ਆਪਣੀ ਪਹਿਲਾਂ-ਅਸਤਿਤਾ ਬਾਰੇ ਬੋਲਦੇ ਹੋਏ, ਮਸੀਹ ਮਨ ਨੂੰ ਅਨਾਦਿ ਯੁੱਗਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪਿੱਛੇ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਦੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਨੰਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਘਣੀ ਸਾਂਝ ਵਿੱਚ ਨਾ ਸੀ। ਜਿਸ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਯਹੂਦੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਸੁਣ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਪਾਲਿਆ-ਪੋਸਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।” Signs of the Times, August 29, 1900.

“ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਮਾਨ ਸੀ, ਅਨੰਤ ਅਤੇ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ... ਉਹ ਸਦੀਵੀ, ਸਵੈ-ਅਸਤਿਤਵ ਵਾਲਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ।

“ਭਾਵੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਇਸ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਮਸੀਹ ਦੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਬਾਰੇ ਬੋਲਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਵੀ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਪੂਰਵ-ਅਸਤਿਤਵ ਬਾਰੇ ਵੀ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਬਿਆਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਬਚਨ ਇੱਕ ਦਿਵਿਆ ਸੱਤਾ ਵਜੋਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਹਾਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅਨਾਦਿ ਪੁੱਤਰ ਵਜੋਂ, ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਏਕਤਾ ਅਤੇ ਇਕਰੂਪਤਾ ਵਿੱਚ। ਅਨਾਦਿਕਾਲ ਤੋਂ ਉਹ ਵਾਚਾ ਦਾ ਮੱਧਸਥ ਸੀ, ਉਹੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕੌਮਾਂ, ਯਹੂਦੀ ਹੋਣ ਜਾਂ ਅਨਯਜਾਤੀ, ਜੋ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੀਆਂ, ਆਸ਼ੀਰਵਾਦਿਤ ਹੋਣੀਆਂ ਸਨ। ‘ਬਚਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਚਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੀ।’ ਮਨੁੱਖਾਂ ਜਾਂ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਰਚੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਬਚਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੀ।” Review and Herald, April 5, 1906.

ਉਸ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਹ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਧਰਣ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਬਚਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਚਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਚਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੀ। ਉਹੀ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਸਭ ਕੁਝ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਉਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਨਹੀਂ ਬਣੀ। ਯੂਹੰਨਾ 1:1-3.

ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਹੁਣੇ ਹੀ ਕਿਹਾ, “ਵਚਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੀ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ।” ਉਤਪੱਤੀ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਆਯਤ ਵਿੱਚ ਇਬਰਾਨੀ ਸ਼ਬਦ “Elohim” ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਜੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਕਸਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ “Elohim” ਨੂੰ ਇੱਕਵਚਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਆਕਰਣਕ ਰਚਨਾ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਹ ਬਹੁਵਚਨ ਹੀ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਸਾਕੀ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਆਯਤ ਵਿੱਚ “Elohim” ਇੱਕਵਚਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਤ੍ਰਿਣੀਤਿਵਿਰੋਧੀਆਂ ਲਈ, ਜੋ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਚਿੰਤਾਜਨਕ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ “ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ ਪਾਣੀਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਮੰਡਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।” ਕੀ

ਉਹ "ਆਤਮਾ" ਜੋ ਪਾਣੀ ਉੱਤੇ ਮੰਡਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਪਿਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਪੁੱਤਰ, ਜਾਂ ਉਹ ਸਵਰਗੀ ਤ੍ਰਿਓ ਦਾ ਤੀਜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ? ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਆਇਤਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਉਸ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਹ ਜੀਵਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਜੋਤ ਸੀ। ਅਤੇ ਜੋਤ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦੀ ਹੈ; ਪਰ ਹਨੇਰੇ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਨਾ ਕੀਤਾ। ਯੂਹੰਨਾ 1:4, 5.

ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਦਾ ਇਹ ਹਵਾਲਾ ਉਤਪੱਤੀ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਾਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਹਿਮਤ ਹੈ, ਜੋ ਇਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਚਾਨਣ ਹੋਵੇ; ਅਤੇ ਚਾਨਣ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਚਾਨਣ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਚੰਗਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਚਾਨਣ ਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਤਪੱਤੀ 1:3, 4.

ਅਸੀਂ ਜਲਦੀ ਹੀ ਉਸ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਅੰਸ਼ਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜ ਆਵਾਂਗੇ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰਤੱਤ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ-ਵ੍ਰਿਤਾਂਤ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਿਸ ਸੱਚ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰਤੱਤ ਦੀ ਬਣਤਰ ਜਾਂ ਸੁਭਾਉ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਅੰਸ਼ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰੁਕਦਾ; ਇਹ ਦੂਜੇ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਤੀਜੀ ਆਇਤ ਤੱਕ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਪਾਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ-ਵ੍ਰਿਤਾਂਤ ਦੇ ਆਖਰੀ ਤਿੰਨ ਸ਼ਬਦ ਤਿੰਨ ਇਬਰਾਨੀ ਅੱਖਰਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਇਕੱਠੇ ਮਿਲ ਕੇ ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ "ਸੱਚ" ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਵਰਣਨ ਦਾ ਆਰੰਭ ਪਰਮੇਸੁਰਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਸ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਅੰਸ਼ ਦਾ ਸਮਾਪਨ ਇੱਕ ਦਿਵਯ ਦਸਤਖ਼ਤ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸੱਚਾਈ, ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਉਹ ਕੰਮ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਸਮਾਪਤ ਕੀਤਾ; ਅਤੇ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਉਹ ਆਪਣੇ ਉਸ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਨੂੰ ਅਸੀਸ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਠਹਿਰਾਇਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਪਣੇ ਉਸ ਸਾਰੇ ਕੰਮ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਰਚਿਆ ਅਤੇ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਉਤਪੱਤੀ 2:2, 3.

ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਸਿਖਾਏ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਸੱਚਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਇਸ ਅੰਸ਼ ਦਾ ਸ਼ਿਖਰ-ਬਿੰਦੂ ਹੈ। ਇਹ "ਪਰਮੇਸੁਰ," "ਰਚਿਆ," ਅਤੇ "ਬਣਾਇਆ" ਇਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਸ਼ ਦੇ ਆਰੰਭ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਦੇ ਸੱਬਤ ਉੱਤੇ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ, ਸੱਬਤ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੈ। "ਸੱਚ" ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਆਖਰੀ ਤਿੰਨ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਵਾਹੀ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੱਬਤ ਦਾ ਸੱਚ ਕਿੰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਘੱਟ ਗਹਿਰਾ ਨਹੀਂ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਤਿੰਨ ਅੱਖਰ ਪਹਿਲੇ, ਦੂਜੇ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਤਿੰਨ ਪੜਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸੱਬਤ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਜੋਂ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪਰਖ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਵਜੋਂ ਵੀ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਆਖਰੀ ਪੁਸਤਕ ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜੇ ਜਾਣ ਲਈ ਤੀਜੀ ਗਵਾਹੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ।

ਆਸੀਆ ਵਿੱਚ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਯੂਹੰਨਾ ਵੱਲੋਂ: ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਹੋਵੇ ਜੋ ਹੈ, ਜੋ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਸੱਤ ਆਤਮਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਅੱਗੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਵੱਲੋਂ, ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਗਵਾਹ ਹੈ, ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਜੀਮਿਆ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਸ਼ਾਸਕ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੀ ਲਹੂ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਧੋਤਾ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਅਰਥਾਤ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਲਈ ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਯਾਜਕ ਬਣਾਇਆ; ਉਸੇ ਨੂੰ ਯੁੱਗਾਂ ਦੇ ਯੁੱਗ ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ। ਆਮੀਨ। ਵੇਖੋ, ਉਹ ਬੱਦਲਾਂ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਹਰ ਅੱਖ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖੇਗੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਧਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਭ ਕੁਲ ਉਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵਿਲਾਪ ਕਰਨਗੇ। ਹਾਂ, ਆਮੀਨ। ਮੈਂ ਅਲਫਾ ਅਤੇ

ਓਮੇਗਾ ਹਾਂ, ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ, ਪ੍ਰਭੂ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਹੈ, ਜੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ।

ਮੈਂ ਯੂਹੰਨਾ, ਜੇ ਤੁਹਾਡਾ ਭਰਾ ਵੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਕਲੇਸ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਜ ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਥੀ ਹਾਂ, ਉਸ ਟਾਪੂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਤਮੁਸ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਕਰਕੇ। ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਿਨ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਤੁਰੀ ਵਰਗੀ ਇੱਕ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਸੁਣੀ, ਜੋ ਕਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਮੈਂ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਹਾਂ, ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਆਖਰੀ; ਅਤੇ, ਜੇ ਕੁਝ ਤੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੈਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਲਿਖ, ਅਤੇ ਆਸੀਆ ਵਿੱਚ ਜਿਹੜੀਆਂ ਸੱਤ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਭੇਜ: ਅਫ਼ਸੁਸ, ਅਤੇ ਸਮੁਰਨਾ, ਅਤੇ ਪਰਗਮੁਸ, ਅਤੇ ਬੁਆਤੀਰਾ, ਅਤੇ ਸਰਦਿਸ, ਅਤੇ ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆ, ਅਤੇ ਲਾਓਦਿਕਿਆ ਕੋਲ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 1:4-11।

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਤਿੰਨ ਆਯਤਾਂ ਅੰਤਿਮ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵੱਲੋਂ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਤੱਕ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੈ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਭੇਦ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਹੈ, ਦੂਜੀ ਪਰਕਾਸ਼ਨਾ ਹੈ।

“ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿੱਚ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਆ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਪੂਰਕ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਹੈ; ਦੂਜੀ ਪਰਕਾਸ਼ਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਪੁਸਤਕ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਉਹ ਭਾਗ ਸੀ ਜੋ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਦੂਤ ਨੇ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ, ‘ਪਰ ਤੂੰ, ਹੇ ਦਾਨੀਏਲ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਚਨਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਅਤੇ ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੁਹਰਬੰਦ ਰੱਖ।’ ਦਾਨੀਏਲ 12:4।” Acts of the Apostles, 585.

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ ਜੋੜ ਕੇ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਜੇ ਪੋਥੀ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਉਹ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੇਵਲ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੋਥੀ ਹੀ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿੱਚ ਜੇ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ “ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਜੋ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ।”

“ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ” ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਮ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਬਚਨ ਵਜੋਂ ਸਮਝਣਾ, (ਜੋ ਕਿ ਉਹ ਹਨ) ਇਹ ਵੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਰਖੀਏ ਕਿ ਕੀ “ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ” ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕਤਾ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। “ਆਖਰੀ ਦਿਨ” ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮਾਂ-ਕਾਲ ਹਨ, ਜਿਸ ਲਈ ਕਈ ਸਮਰਥਕ ਰੇਖਾਵਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਨੇੜਲੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕਰਾਂ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਇਹ 1798 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਤੱਕ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਦਾ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਾਲ ਦਾ ਇੱਕ ਦਿਨ ਅਜਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਨਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਾ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਪ੍ਰਾਯਸ਼ਚਿੱਤ ਦਾ ਦਿਨ ਸੀ। ਉਹ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਰਸਮ ਉਸ ਗੱਲ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਿਸਟਰ ਫ੍ਰਾਈਟ ਪ੍ਰਤਿਰੂਪਕ ਪ੍ਰਾਯਸ਼ਚਿੱਤ ਦਾ ਦਿਨ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਯਸ਼ਚਿੱਤ ਦਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਜਾਂ ਆਤਮਿਕ ਦਿਨ ਕਿਰਪਾ-ਅਵਧੀ ਦੇ “ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ” ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ-ਕਾਲ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਦਾਨੀਏਲ ਵਿੱਚ ਜੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਦੇਹਰੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੇ ਪਛਾਣਿਆ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ। ਦਾਨੀਏਲ ਦਾ ਉਹ ਅੰਸ਼ ਅੱਠਵੇਂ ਅਤੇ ਨੌਵੇਂ ਅਧਿਆਇਆਂ ਦੀ ਉਲਾਈ ਦਰਿਆ ਵਾਲੀ ਦਰਸ਼ਨ-ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੂਜੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ, ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਵਿੱਚ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦੀ, ਅਤੇ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ, ਅਤੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ, ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਹਿੰਦਕੇਲ ਦਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

“ਜੇ ਜੋਤ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਲਾਈ ਅਤੇ ਹਿੰਦੇਕੇਲ ਦੇ ਕਿਨਾਰਿਆਂ ਉੱਤੇ, ਜੋ ਸ਼ਿਨਾਰ ਦੀਆਂ ਮਹਾਨ ਨਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਸ ਨੇ ਜਿਹੜੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵੇਖੇ, ਉਹ ਹੁਣ ਪੂਰੇ ਹੋਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਘਟਿਤ ਹੋਣਗੀਆਂ।” Testimonies to Ministers, 112, 113.

ਉਲਾਈ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ 1798 ਵਿੱਚ ਅਨਮੁਹਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਿੰਦੇਕੇਲ ਦਾ ਦਰਸ਼ਨ 1989 ਵਿੱਚ ਅਨਮੁਹਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ, ਜਿਵੇਂ ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਗਿਆਰਾਂ, ਆਇਤ ਚਾਲੀ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪੂਰਵ ਸੇਵੀਅਤ ਯੂਨੀਅਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇਸ਼ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਅਤੇ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵੱਲੋਂ ਵਹਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਦਰਸ਼ਨ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਸੱਤ ਮੁਹਰਾਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਕਲੀਸਿਆ ਦਾ ਅੰਦਰੂਨੀ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਕਲੀਸਿਆ ਦਾ ਬਾਹਰੀ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਮਿਆਦ ਵਿੱਚ ਚਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ “ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ” “ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਲਈ” ਹਨ।

ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਮੋਹਰਬੰਦ ਪੋਥੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੋਹਰਬੰਦ ਪੋਥੀ ਹੈ।

“ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਇੱਕ ਮੋਹਰਬੰਦ ਪੁਸਤਕ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹੋਈ ਪੁਸਤਕ ਵੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਦਭੁਤ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਰਜ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹਨ, ਰਹੱਸਮਈ ਅਤੇ ਅਬੋਧਗਮਯ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਉਹੀ ਲੜੀ ਲਈ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕੁਝ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਿਆਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਪਰਿਣਾਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।” Manuscript Releases, volume 9, 8.

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਇਸ ਲਈ ਖੋਲ੍ਹੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਜਿਹੜੀਆਂ ਲੜੀਆਂ ਦਾਨੀਏਲ ਵਿੱਚ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਉਹੀ ਲੜੀਆਂ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਪਰਕਾਸ਼ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਸੀ ਜੋ ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ ਤੇ “ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ” ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੇ ਇਹ ਕਥਨ ਲਿਖਿਆ, ਉਸ ਵੇਲੇ “ਸੱਤ ਗੱਜਣਾਂ” ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਮੁਹਰਬੰਦ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਕਿ “ਇਹ ਇੱਕ ਮੁਹਰਬੰਦ ਪੋਥੀ ਹੈ।” ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੋਥੀ “ਉਹ ਪੋਥੀ ਸੀ ਜੋ ਮੁਹਰਬੰਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ,” ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਨੇ ਭੂਤਕਾਲ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ। ਉਸ ਲਈ ਇਹ 1798 ਵਿੱਚ ਖੋਲ੍ਹੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਸੀ।

ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ-ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਗਰਜਨਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜੋ ਮੋਹਰਬੰਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਕੇਵਲ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਸੱਤ ਗਰਜਨਾਵਾਂ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਇਹ ਸੀ ਕਿ “ਸੱਤ ਗਰਜਨਾਵਾਂ” ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮਾਂਤਰ ਹੈ। “ਸੱਤ ਗਰਜਨਾਵਾਂ” ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਸਮਝ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੁਭਾਵ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਇੱਕ ਗੁਣ ਨੂੰ ਵੀ ਉਜਾਗਰ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦਾ ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ ਹੈ। ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਇਹ ਪਛਾਣਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੁਭਾਵ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਣ ਵਿਕਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਯਿਸੂ, ਜਦੋਂ “ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਗੋਤ ਦਾ ਸਿੰਘ” ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਕਾਰਜ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਅਤੇ ਵਿਵਸਥਿਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਿਆਂ ਸੰਪੰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਮੋਹਰਬੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਹੋਵੇ। ਉਹ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਮੋਹਰਬੰਦ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮੋਹਰ ਖੋਲ੍ਹਦਾ ਵੀ ਹੈ। ਪਲਮੋਨੀ ਵਜੋਂ, ਯਿਸੂ ਅਦਭੁਤ ਗਿਣਨਹਾਰ ਹੈ, ਸਮੇਂ ਦਾ ਮਾਹਿਰ ਜੋ ਆਪਣੀ ਕਥਾ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਆਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਵਜੋਂ, ਉਹ ਹੋਰ

ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਵੀ ਮਾਹਿਰ ਹੈ। ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਗੋਤ ਦੇ ਸਿੰਘ ਵਜੋਂ ਉਹ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚਾਈ ਮਨੁੱਖਾਂ ਉੱਤੇ ਕਦੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲੀਆਂ ਤਿੰਨ ਆਇਤਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਵੱਖਰੀਆਂ ਹਸਤੀਆਂ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਆਸੀਆ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸੱਤ ਕਲੀਸੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯੂਹੰਨਾ ਵੱਲੋਂ: ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ,

ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਜੋ ਹੈ, ਜੋ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ;

ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੱਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਹਨ;

ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਵੱਲੋਂ, ਜੋ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਸਾਕੀ, ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੋਂ, ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਸਰਦਾਰ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 1:4, 5।

ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਆਖਰੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਨਮਸਕਾਰ ਭੇਜਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਪਿਤਾ, ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦਾ ਅੰਤ ਉਸ ਦੇ ਆਰੰਭ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤੱਤਵ ਦੀ ਸਹੀ ਸਮਝ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਉੱਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਫਿਲਦਲਫੀਆਈ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਆਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਗੇ। ਉਹ ਅੰਤਿਮ ਵਾਚਾ-ਲੋਕ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਾਚਾ-ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਰੇਖਾਵਾਂ ਭਰ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਕਸ਼ੀਆਂ, ਹੋਰ ਸੱਚਾਈਆਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਭਰ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਵੱਧ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਧਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਘਾਟ ਦਾ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਤੀਕ ਫਿਰਉਨ ਸੀ, ਜੋ ਮਿਸਰ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਸੀ—ਮਿਸਰ, ਜੋ ਸਮੁਹ ਸੰਸਾਰ ਦਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਉਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਵਿਵਾਦ ਦੁਬਾਰਾ ਦੇਹਰਾਇਆ ਗਿਆ। ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸੰਬੰਧ ਨੂੰ ਦਾਉਦ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਵਾ ਕੇ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ “ਪਹਿਲੇ ਉਲੇਖ ਦੇ ਨਿਯਮ” ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਕੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੀ ਲਾਓਦੀਕੀਆਈ ਅੰਧਤਾ ਬਾਰੇ ਅੰਤਿਮ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ। ਉਹ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੇ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਨਾ ਉਹ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ।

ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ, ਮੂਸਾ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਵਿਵਾਦ ਸਮਾਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਜਦੋਂ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ “ਅੰਤ ਦੇ ਦਿਨਾਂ” ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਦਾ ਆਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਸਮਝਣ ਲਈ ਬਹੁਤੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸਮਾਂ ਆਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣਗੇ, ਜਿਵੇਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਉਸ ਅੰਸ਼ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਉਸ ਤੋਂ ਭੇਜੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਹੈ, ਜੋ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੱਤ ਆਤਮਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ, ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਤੋਂ ਵੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਯਿਸੂ, ਸੱਤ ਆਤਮਿਆਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਹੈ, ਜੋ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ; ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਿਤਾ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦਾ ਧਾਰਕ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ “ਜੋ ਹੈ, ਜੋ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ” ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿੱਤ ਸੁਭਾਉ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਸਦਾ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੱਠਵੇਂ ਅਤੇ ਨੌਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਗੁਣ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮੈਂ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਹਾਂ, ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ ਹਾਂ, ਪ੍ਰਭੂ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ। ਮੈਂ ਯੂਹੰਨਾ, ਜੇ ਤੁਹਾਡਾ ਭਰਾ ਵੀ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਕਲੇਸ਼, ਅਤੇ ਰਾਜ, ਅਤੇ ਧੀਰਜ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡਾ ਸਾਥੀ ਹਾਂ, ਉਸ ਟਾਪੂ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਾਤਮਸ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਿਨ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਸੁਰ ਸੁਣਿਆ, ਜਿਵੇਂ ਤੁਰਹੀ ਦਾ ਸੁਰ ਹੋਵੇ, ਜੇ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਹਾਂ, ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਆਖਰੀ; ਅਤੇ, ਜੇ ਕੁਝ ਤੂੰ ਵੇਖਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਲਿਖ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਸੀਆ ਵਿੱਚ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਕੋਲ ਭੇਜ; ਇਫ਼ਿਸੁਸ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਸਮੁਰਨਾ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਪਰਗਾਮੁਸ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਬੁਆਤੀਰਾ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਸਰਦੀਸ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਫ਼ਿਲਾਦੇਲਫ਼ੀਆ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਲਾਓਦੀਕੀਆ ਨੂੰ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 1:8-11.

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀ ਬਾਈਬਲ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਲਾਲ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅੱਠਵੇਂ ਅਤੇ ਗਿਆਰ੍ਹਵੇਂ ਪਦ ਵਿੱਚ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ ਯਿਸੂ ਹੀ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਪਦਾਂ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ "ਪ੍ਰਭੂ, ਜੇ ਹੈ, ਜੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ" ਕਹਿ ਕੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੀ ਉਹੀ ਸਦੀਵੀ ਸੁਭਾਉ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਇਹ ਵੀ ਜੋੜਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ "ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ" ਹੈ।

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਜੋ ਆਪ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੈ, ਯਿਸੂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਪਿਤਾ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਨਾਦਿ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਉਹ ਸਰਬਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਰੂਪ ਦੇ ਗੁਣ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਵੱਲੋਂ ਆਏ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਸ਼ਬਦ ਹਨ। ਇਹ ਗੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟਾਂ ਲਈ ਸਿੱਧੇ ਠੋਕਰ ਦੇ ਪੱਥਰ ਹਨ ਜੋ ਅਜੇ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾ ਬਾਰੇ ਮੂਲ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਬਚਾਵ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਐਸਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪਿਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਅੰਤ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਆਰੰਭ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੈ।

ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾ ਦੇ ਵਰਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਅੰਤ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਆਰੰਭ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਬਾਰਹਵੀਂ ਆਇਤ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਸੱਤਵੀਂ ਆਇਤ ਦੇ ਸਮਾਨਤਰ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਅਤੇ ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ਜਲਦੀ ਆ ਰਿਹਾ ਹਾਂ; ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਫਲ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਹਰੇਕ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਵਾਂ। ਮੈਂ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਹਾਂ, ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ, ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਆਖਰੀ। ਧੰਨ ਹਨ ਉਹ ਜੋ ਉਸ ਦੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦੇ ਰੁੱਖ ਉੱਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਫਾਟਕਾਂ ਰਾਹੀਂ ਨਗਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਹਰ ਕੁੱਤੇ, ਅਤੇ ਜਾਦੂਗਰ, ਅਤੇ ਵਿਭਚਾਰੀ, ਅਤੇ ਕਾਤਲ, ਅਤੇ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ, ਅਤੇ ਹਰ ਉਹ ਜੋ ਝੂਠ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਘੜਦਾ ਹੈ, ਹਨ। ਮੈਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਦੂਤ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਵੇ। ਮੈਂ ਦਾਊਦ ਦੀ ਜੜ੍ਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਚਮਕਦਾ ਸਵੇਰ ਦਾ ਤਾਰਾ। ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਦੂਲਹਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਆ। ਅਤੇ ਜੇ ਸੁਣਦਾ ਹੈ ਉਹ ਕਰੇ, ਆ। ਅਤੇ ਜੇ ਤ੍ਰਿਹਾਇਆ ਹੈ ਉਹ ਆਵੇ। ਅਤੇ ਜੇ ਕੋਈ ਚਾਹੇ, ਉਹ ਜੀਵਨ ਦਾ ਪਾਣੀ ਮੁਫਤ ਲਏ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 22:12-17.

ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਯਿਸੂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਭੇਦ ਜੋੜਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੁਣਨਗੇ ਅਤੇ ਜੋ ਆਤਮਾ ਨੇ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਸੁਣਨਗੇ। ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਇੱਕ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਸੰਚਾਰ-ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਦੱਸਦਿਆਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਗਬਰੀਏਲ ਨੂੰ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਕੋਲ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਭੇਜਿਆ।

ਫਿਰ ਉਹ ਉਸ ਆਖਰੀ ਬਿਆਨ ਵੱਲ ਮੁੜਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਸਤੀਆਂ ਅਤੇ ਫ਼ਰੀਸੀਆਂ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਾਕ ਵਿੱਚ "ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ" ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਉਸ ਗੱਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਕੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਯਹੂਦੀ ਆਪਣੇ "ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ" ਵਿੱਚ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕੇ, ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਦੋਹਾਂ ਅੰਤਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਜੋੜਦਾ

ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦਾਉਦ ਦਾ ਮੂਲ (ਸ਼ੁਰੂਆਤ) ਅਤੇ ਸੰਤਾਨ (ਅੰਤ) ਹੈ। ਦਾਉਦ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਉਹ ਆਖਰੀ ਬਿਆਨ ਸੀ ਜੋ ਯਿਸੂ ਨੇ ਤਰਕ-ਵਿਤਰਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਆਖਰੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਜੋ ਆਖਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਹੂਦੀ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਹਨ ਨਹੀਂ।

ਵੇਖੋ, ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਸਭਾ ਵਿੱਚੋਂ ਹਨ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਹੂਦੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਹਨ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਝੂਠ ਬੋਲਦੇ ਹਨ, ਐਸਾ ਕਰਾਂਗਾ ਕਿ ਉਹ ਆ ਕੇ ਤੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਅੱਗੇ ਨਿਵਣ ਅਤੇ ਜਾਣ ਲੈਣ ਕਿ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਧੀਰਜ ਦੇ ਬਚਨ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਵੀ ਤੈਨੂੰ ਉਸ ਪਰਖ ਦੀ ਘੜੀ ਤੋਂ ਬਚਾ ਰੱਖਾਂਗਾ, ਜੋ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੱਸਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਪਰਖ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 3:9, 10.

ਜੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਲਾਓਦੀਕਿਆਈ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚੋਂ ਬੁੱਕ ਕੇ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

“ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਜੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਅੱਗੇ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, (ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 3:9), ਉਹ ਆਖਿਰਕਾਰ ਬਚਾਏ ਜਾਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਮੈਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤ ਹੋਣਾ ਪਵੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਵਰਗ ਉਹ ਘੋਸ਼ਿਤ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਸਨ, ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਲਈ ਮੁੜ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਰਬਜਨਕ ਲਾਜ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।” ਅਤੇ ‘ਪਰਖ ਦੀ ਘੜੀ’ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਹਾਲੇ ਆਉਣੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਸੱਚਾ ਚਰਿੱਤਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਉਹ ਜਾਣ ਲੈਣਗੇ ਕਿ ਉਹ ਸਦਾ ਲਈ ਨਾਸ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪੀੜਾ ਨਾਲ ਅਭਿਭੂਤ ਹੋ ਕੇ, ਉਹ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਅੱਗੇ ਝੁਕਣਗੇ।” ਛੋਟੀ ਭੇੜ ਲਈ ਬਚਨ, 12.

ਬਾਈਬਲ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੇ ਲੋਕ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਅੱਗੇ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਸਭਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਹੂਦੀ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਹਨ ਨਹੀਂ। ਧਰਮੀ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟਾਂ ਨੂੰ ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਵਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆਈ ਹਨ, ਅਤੇ ਜੇ ਯਹੂਦੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਹਨ, ਪਰ ਹਨ ਨਹੀਂ—ਉਹ ਲਾਓਦੀਕਿਆਈ ਹਨ। “ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ” ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦੋ ਵਰਗ ਹਨ: ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਵਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਸ਼ਹੀਦ ਹਨ। ਸੱਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੇਵਲ ਦੋ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਐਸੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇੱਕ ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆ ਹੈ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮਰਦੇ, ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਸਮੁਰਨਾ ਹੈ, ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਹੀਦ ਅਤੇ ਜੋ ਨਹੀਂ ਮਰਦੇ, ਅਰਥਾਤ ਸਮੁਰਨਾ ਅਤੇ ਫਿਲਾਦੇਲਫੀਆ, ਸੱਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ਾਰੋਪਣ ਨਹੀਂ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ। ਤਥਾਪਿ, ਦੋਹਾਂ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਵਾਸਤਾ ਰੱਖਣਾ ਪਿਆ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਹੂਦੀ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਸਨ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ “ਅੰਤਿਮ ਦਿਨਾਂ” ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਭ ਇੱਕੋ ਹੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਹੀ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ—ਇੱਕ ਵਰਗ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਆਪਣੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਦੇਣ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਿਤ, ਜਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਰੂਪਾਂਤਰਣ ਦੇ ਪਹਾੜ ਉੱਤੇ ਮੁਸਾ ਨੇ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਵਰਗ ਐਲੀਆਹ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜੋ ਕਦੇ ਮਰਿਆ ਨਹੀਂ।

ਸਿਮੁਰਨਾ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਲਿਖ; ਇਹ ਬਾਤਾਂ ਉਹ ਆਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਹੈ, ਜੋ ਮਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ; ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਕਲੇਸ਼ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਗਰੀਬੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ, (ਪਰ ਤੂੰ ਧਨਵਾਨ ਹੈਂ) ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿੰਦਿਆ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਹੂਦੀ ਆਖਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਹਨ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ ਸਭਾ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਨਾ ਡਰ ਜੋ ਤੈਨੂੰ ਸਹਿਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ: ਵੇਖ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਨੂੰ ਕੈਦਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਟੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਪਰਖ ਹੋਵੇ; ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦਸ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਕਲੇਸ਼ ਸਹਿਣਾ ਪਵੇਗਾ: ਮੌਤ ਤੱਕ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਰਹੁ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਜੀਵਨ ਦਾ ਮੁਕਟ ਦਿਆਂਗਾ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 2:8-10।

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਸਮੁਰਨਾ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀਆਂ ਭਿਆਨਕ ਪਰਿਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਹੀ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, “ਪਰ ਤੂੰ ਧਨਵਾਨ ਹੈਂ,” ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੀ

ਸਭਾ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਧਨਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਹਨ ਅਤੇ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਧਨਵਾਨ ਹਨ, ਪਰ ਹਨ ਨਹੀਂ, ਉਹੀ ਉਹ ਯਹੂਦੀ ਹਨ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਯਹੂਦੀ ਹਨ, ਪਰ ਹਨ ਨਹੀਂ—ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਲਾਓਡੀਕੀਆ ਦੇ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਹਨ।

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਵ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਪਿਤਾ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ “ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ” ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ, ਜੋ “ਪਹਿਲਾ ਅੰਤਿਮ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ” ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੀਆਂ ਅੰਤਿਮ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਥੇ ਹੋਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ, ਜਿੱਥੇ ਯੂਹੰਨਾ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਪਹਿਚਾਣ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਪਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਉੱਥੇ ਹੋਣ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ “ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ” ਇਹ ਅਭਿਵਯਕਤੀ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਦ ਆਤਮਾ ਉੱਥੇ ਸੀ। ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਇੰਜੀਲ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਇਸੇ ਹੀ ਵਾਕੰਸ਼ “ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ” ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

“ਆਰੰਭ” ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਮੂਸਾ ਦਾ ਆਰੰਭ, ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਆਰੰਭ ਹੈ, ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦਾ ਆਰੰਭ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦਾ ਅੰਤ ਵੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰ ਲਕੀਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਵਾਰ ਸਵਰਗੀ ਤ੍ਰਿਯਾ ਦੇ ਤਿੰਨੋਂ ਵਿਅਕਤੀ ਪਛਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਲਕੀਰ ਵਿੱਚ (ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਇੰਜੀਲ ਵਿੱਚ) ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਇਦ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਚੌਥੀ ਲਕੀਰ ਵਿੱਚ ਪਿਤਾ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਹੈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਚਾਰ ਲਕੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨੋਂ ਦਿਵਯ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਮਸੀਹ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਆਏ, ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ। ਤਿੰਨਾਂ ਨੇ ਹੀ ਅਨੰਤਕਾਲੀਨ ਬਲਿਦਾਨ ਕੀਤੇ। ਪਿਤਾ ਨੇ ਜਗਤ ਨਾਲ ਐਸਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ; ਯਿਸੂ ਨੇ ਜਗਤ ਨਾਲ ਐਸਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਰਚੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ, ਸਦੀਵੀ ਤੌਰ ਤੇ, ਧਾਰਣ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ। ਸਿਸ਼ਟਿਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਹੀ ਸਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੀ ਇਸ ਕਰਿਆ ਵਿੱਚ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਦਾਨ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ? ਦੇਵਤਵ ਦੇ ਤੀਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਕਹੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਸੱਤਾ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਸਾਰੇ ਅਨੰਤਕਾਲ ਦੌਰਾਨ, ਨਿਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਸਥਾਨ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਨਾਲ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜੋੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾ ਦਾ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਸਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਨਾਲ ਵੱਸਣ ਲਈ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਅਕਸਰ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਰਾਹੀਂ ਦਰਸਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਜਾਂ ਮਨੁੱਖਤਾ—ਦੋਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਪਾਣੀਆਂ ਉੱਤੇ ਮੰਡਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, ਜਿਹੜੇ ਪਾਣੀ ਤੂੰ ਵੇਖੇ, ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਵਿਅਭਿਚਾਰਣ ਬੈਠੀ ਹੈ, ਉਹ ਲੋਕ, ਅਤੇ ਭੀੜਾਂ, ਅਤੇ ਜਾਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 17:15.

ਮੂਸਾ ਦੁਆਰਾ ਖੜ੍ਹੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਵਿੱਤਰਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਫਰਨੀਚਰ ਦਾ ਇਕੱਲਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਸ ਲਈ ਕਰਮਕਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ-ਰੇਖਾ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਸੱਤ-ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਵਾਲਾ ਦੀਵਟਾ ਸੀ। ਇਹ ਦੀਵਟਾ ਮਨੁੱਖਤਾ ਅਤੇ ਦਿਵਯਤਾ ਦੇ ਮਿਲਾਪ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਇਸੇ ਕਾਰਨ, ਪਵਿੱਤਰਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਦੀਵਟੇ ਦੀ ਬਣਤਰ ਹੀ ਉਹ ਇਕੱਲੀ ਵਸਤੂ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਯੋਗਦਾਨ ਦੇਣ ਲਈ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੱਤ ਦੀਵਟਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮਸੀਹ ਤੁਰਦਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਸੱਤ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਵਜੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ; ਤਦਾਪਿ, ਦੀਵਟਾ ਤੇਲ ਨਾਲ ਪ੍ਰਜਵਲਿਤ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੀਵਿਆਂ ਦੀਆਂ ਉਹ ਬੱਤੀਆਂ ਜੋ ਰੌਸ਼ਨੀ ਲਈ ਜੋਤ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲਦੀਆਂ ਸਨ, ਯਾਜਕਾਂ ਦੇ ਵਰਤੇ ਹੋਏ ਚਿੱਟੇ ਸੂਤੀ ਵਸਤੂ ਤੋਂ ਬਣਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਜੋਤ ਵਾਂਗ ਚਮਕਦੀ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਜੋਤ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਜੋਤ ਕੇਵਲ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਤੇਲ ਨਾਲ ਹੀ ਪ੍ਰਜਵਲਿਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਕਸਰ

ਧਰਮਸ਼ਾਸਤ੍ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਵਰਣਨ ਵਿੱਚ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਵਿੱਚੋਂ ਬਿਜਲੀਆਂ, ਗੜਗੜਾਹਟਾਂ ਅਤੇ ਅਵਾਜ਼ਾਂ ਨਿਕਲਦੀਆਂ ਸਨ; ਅਤੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅੱਗ ਦੇ ਸੱਤ ਦੀਵੇ ਜਲ ਰਹੇ ਸਨ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੱਤ ਆਤਮਾ ਹਨ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 4:5.

ਇੱਥੇ ਸੱਤ ਦੀਵੇਆਂ ਨੂੰ "ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੱਤ ਆਤਮਾ" ਵਜੋਂ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੱਤ ਦੀਵੇਆਂ ਸੱਤ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਹਨ।

ਉਹ ਸੱਤ ਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਭੇਦ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਸੱਤ ਸੋਨੇ ਦੇ ਦੀਵੇ। ਉਹ ਸੱਤ ਤਾਰੇ ਸੱਤ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਦੂਤ ਹਨ; ਅਤੇ ਉਹ ਸੱਤ ਦੀਵੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੂੰ ਵੇਖਿਆ, ਸੱਤ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 1:20।

ਸੱਤ ਦੀਵੇਦਾਨ ਸੱਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵੀ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਹਨ।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ, ਅਤੇ ਵੇਖੇ, ਸਿੰਹਾਸਨ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅਤੇ ਚਾਰ ਜੀਵਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਅਤੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਇੱਕ ਮੇਮਣਾ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਵਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਸੱਤ ਸਿੰਗ ਅਤੇ ਸੱਤ ਅੱਖਾਂ ਸਨ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਸੱਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 5:6.

ਸੱਤ ਸਿੰਗ ਅਤੇ ਸੱਤ ਅੱਖਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਹੀ ਹਨ, ਜੋ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਸੀਹੀ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਉਹ ਵੀ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਪਿਤਾ, ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਐਤਵਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਕਟ ਦੇ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਉੱਤੇ ਉਚਾਰੀ ਗਈ ਅਸੀਸ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ 1844 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਆਧੁਨਿਕ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਮਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਸਭ ਉੱਤੇ, ਇਹ ਆਤਮਾ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਫ਼ਨਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ-ਵਚਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਖਦਾ ਹੈ, "ਹਾਂ," "ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਮਿਹਨਤਾਂ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਪਾਉਣ," ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮਿਹਨਤਾਂ ਦੌਰਾਨ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਜਦ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਆਗ ਨਾ ਦਿੱਤੇ।

ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੀ ਸੁਣਿਆ, ਲਿਖ, ਧੰਨ ਹਨ ਉਹ ਮੁਰਦੇ ਜੋ ਹੁਣ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿੱਚ ਮਰਦੇ ਹਨ; ਹਾਂ, ਆਤਮਾ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਮਿਹਨਤਾਂ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਪਾਉਣ; ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਿੱਛੇ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 14:13.

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਅੰਤ ਅਤੇ ਆਰੰਭ, ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦੀ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੇ ਆਰੰਭ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਅਸੀਂ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾ ਦੇ ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਿਤਾ ਉੱਥੇ ਹੈ, ਜੋ "ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ" ਦੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪੁੱਤਰ ਉੱਥੇ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਈਏ ਕਿ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦਾ ਦਿਵਯਤਾ ਨਾਲ ਸੰਯੋਗ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦਾ ਸੰਯੋਗ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਫਿਰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਂ ਨਾਲ ਇਕੱਠੇ ਕਿਉਂ ਜੋੜੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨੂੰ ਮਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ "ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ" ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਅਸੀਂ ਇੰਨੀ ਵਾਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਾਂ।

ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕੀਤੀ। ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਬਿਨਾ ਰੂਪ ਅਤੇ ਸੁੰਨੀ ਸੀ; ਅਤੇ ਡੂੰਘਾਈ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਹਨੇਰਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ ਜਲਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਮੰਡਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਿਹਾ, ਚਾਨਣ ਹੋਵੇ: ਅਤੇ ਚਾਨਣ ਹੋ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਚਾਨਣ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਉਹ ਚੰਗਾ ਹੈ: ਅਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਚਾਨਣ ਨੂੰ ਹਨੇਰੇ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕੀਤਾ। ਉਤਪੱਤੀ 1:1-4.

ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਵਚਨ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਚਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਚਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੀ। ਉਹੀ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀ। ਸਭ ਕੁਝ ਉਸ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ; ਅਤੇ ਜੋ ਕੁਝ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਉਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਨਹੀਂ ਬਣੀ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਹ ਜੀਵਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਜੋਤ ਸੀ। ਅਤੇ ਜੋਤ

ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਚਮਕਦੀ ਹੈ; ਪਰ ਹਨੇਰੇ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਗ੍ਰਹਿਣ ਨਾ ਕੀਤਾ। ਯੂਹੰਨਾ 1:1-5।

“ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ” ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਦਿਆਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਚਨ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਰਚਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਵੀ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ “ਉਸ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਸੀ,” ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਜੀਵਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦਾ “ਚਾਨਣ” ਸੀ। ਰਚੇ ਹੋਏ ਮਨੁੱਖ ਦਾ “ਚਾਨਣ” ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਹੈ। ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਦੀਵਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬੱਤੀ ਹੈ।

ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਬਖ਼ਸ਼ਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਹ ਸੁੱਚੇ ਅਤੇ ਚਿੱਟੇ ਬਰੀਕ ਕਪੜੇ ਨਾਲ ਸਜਾਈ ਜਾਵੇ; ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਬਰੀਕ ਕਪੜਾ ਪਵਿੱਤਰਾਂ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 19:18।

ਬੱਤੀ ਨੂੰ ਇੰਧਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਤੇਲ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਧਰਤੀ ਅੰਧਕਾਰਮਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ, ਉਹ ਜੀਵਨ ਜੋ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਦੇ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਲਈ ਰੋਸ਼ਨੀ ਹੋ ਸਕੇ।

ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਵੱਸਣ ਵਾਲੇ ਸਭ ਉਹਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨਗੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਨੀਂਹ ਤੋਂ ਘਾਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੇਮਨੇ ਦੀ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 13:8.

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਮਨੁੱਖਜਾਤੀ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਲੀਦਾਨ ਬਣਨ ਲਈ ਚੁਣਿਆ, ਤਦ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਮਨੁੱਖਾਂ ਕੋਲ ਚਾਨਣ ਹੋਵੇ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਅੰਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਚਾਨਣ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਚਾਨਣ ਉਪਾਸਕਾਂ ਦੇ ਦੋ ਵਰਗ ਪੈਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਚਾਨਣ ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ—ਦਿਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਜਾਂ ਰਾਤ ਦੇ ਬੱਚੇ।

ਪਰ ਹੇ ਭਰਾਵੇ, ਤੁਸੀਂ ਅੰਧਕਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਦਿਨ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਚੋਰ ਵਾਂਗ ਆ ਪਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਚਾਨਣ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹੋ ਅਤੇ ਦਿਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹੋ; ਅਸੀਂ ਨਾ ਰਾਤ ਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਨਾ ਅੰਧਕਾਰ ਦੇ। 1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 5:4, 5

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਹਿਚਾਣ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਦਿਨ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਨੇੜਲਾ ਅਤੇ ਅਨੰਤ ਸੰਬੰਧ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਇੰਨੇ ਨੇੜੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਿਉਂ ਹਨ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਆਖਰੀ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਵਜੋਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ “line upon line” ਦੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਰਾਹੀਂ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੀ ਆਪਣੀ ਅੰਤਿਮ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸਮਿਆਂ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਮਨੁੱਖ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਬੋਲਦੇ ਸਨ। ਉਤਪੱਤੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਉਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਉਚਾਰਣ ਉਸ ਨੂੰ ਜਲਾਂ ਉੱਤੇ ਮੰਡਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਮਨੁੱਖਤਾ ਉੱਤੇ ਗਤੀਸ਼ੀਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬਾਰੇ ਉਸ ਦਾ ਆਖਰੀ ਉਲੇਖ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੈ।

ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਦੂਲਹਨ ਆਖਦੇ ਹਨ, ਆ। ਅਤੇ ਜੋ ਸੁਣਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਖੇ, ਆ। ਅਤੇ ਜੋ ਤ੍ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਵੇ। ਅਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਇੱਛਾ ਕਰੇ, ਉਹ ਜੀਵਨ ਦਾ ਜਲ ਮੁਫਤ ਲੈ ਲਏ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 22:17.

ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੋਇਆ ਹੋਇਆ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਦਿਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਦਿਵਯਤਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਮਿਲਾਪ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ। ਪੌਲੁਸ, ਯਸਾਯਾਹ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਭਾਂਡੇ ਹਨ; ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਦੀਪ-ਸਤੰਭਾਂ ਉੱਤੇ ਭਾਂਡੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜਿੱਥੇ ਬੱਤੀ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਤੇਲ ਭਾਂਡਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਤਰਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਇੰਧਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ ਜੋ ਉਸ ਜੋਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨ ਲਈ ਅਵਸ਼ਕ ਸੀ, ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਭਾਂਡੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਤਾ ਦਾ ਤੀਜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਅੰਤ ਤੱਕ ਉਸ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਐਡਵੈਂਟਿਜ਼ਮ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ, ਦੇ ਵੱਖਰੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਹਨ; ਇੱਕ ਕਲੀਸੀਆ ਲਈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੰਸਾਰ ਲਈ।